

vojaĝo de la ruĝa biciklo

 Benno Frauchiger

25.000-kilometra aventuro de svisa esperantisto

simplan biciklon. Tagon post tago mi estis biciklinta, daŭre orienten, kaj jen, jam post du monatoj mi estis en lando kaj loko tute stranga al mi. Alia penso trairis mian kapon: Homoj foje estis demandintaj min, kion mi farus se iu ŝtelus mian biciklon. "Mi ne scias", mi ĉiam respondis, "neniu ŝtelos mian biciklon". Sed nun mi pensis, ke eĉ se iu ŝtelus ĉion de mi, neniu povas ŝteli de mi la vojon kiun mi jam trapasis. La riĉeco de tiu vojo, la memoro de la renkontiĝoj kaj de la pejzaĝoj estas neŝteblebla. Tute senzorge mi povas ĝui tiun riĉecon kaj feliĉon. Kaj ĉiutage mia vojo iĝos pli longa, pli riĉa. Ĉiu tago donos al mi pliajn neforgeseblajn spertojn, plian neperdeblan riĉecon. Mi sentis min feliĉa kaj libera.

Tra pluraj montpasejoj mi atingis la monton Ararat en oriento de Turkio. Kun alteco de pli ol 5000 metroj ĝi estas la plej alta monto kiun mi iam vidis. Mi provis grimpi ĝin kun irana grupo da montgrimpistoj. Sed pro aĉa diareo kiu tro malfortigis min dum la nokto en la unua bazkampo, mi devis forlasi la grupon jam je la dua tago kaj resubeniri.

Mi antaŭĝojis mian alvenon al Irano. Multon kaj multajn kontraŭdiraĵojn mi aŭdis pri tiu lando. Laŭ la informmedioj, Irano estas malbona, danĝera lando. En multaj vojaĝraportoj tamen homoj priskribis Iranon kiel elstare gastaman landon. Kaj ĉar mi lernis la persan lingvon, en Irano mi povis pli facile paroli kun lokaj homoj. Jam en Turkio kaj poste ankaŭ en Pakistano kaj Hindujo, mi ne havis komunan lingvon kun la plej granda parto de la homoj, kiujn mi renkontis, kvankam mi flue parolas kvar naciajn lingvojn, sed nur eŭropajn lingvojn.

Survoje al Tehrano, mi povis sperti jam la iran gastamon je pluraj okazoj. Kaj en Tehrano, kie mi volis halti por kelkaj semajno pro perslingva kurso ĉe la Tehrana Universitato, mi denove estis tre bonkore gastigita de la Esperanto-komunumo. Tamen, pro la fakto, ke mi pasigis ĉiutage plurajn horojn en busoj, subteraj trajnoj aŭ aŭtoj en la Tehrana trafiko por atingi la kursejon aŭ por vesperaj aktivecoj, mi decidis forlasi Tehranon jam post du semajnoj. Anstataŭ pasigi tiom da tempo en mekanikaj transportrimedoj sen vere antaŭeniri, mi preferis pasigi la tempon sur mia biciklo kaj antaŭeniri. Sed post kvar tagoj da biciklado mi ankaŭ haltis en Eŝfahano

por du semajnoj. Tie mi studis la persan lingvon kun privata instruistino kaj povis bicikli por moviĝi. Eŝfahano estas agrabla urbo, kaj tie mi ankaŭ renkontis multajn aliajn biciklistojn kaj vojaĝantojn. En la korto de la hotelo kie mi loĝis, iam troviĝis 10 bicikloj de eŭropanoj kiuj biciklis de Eŭropo al Hindujo, al Ĉinio aŭ ĉirkaŭ la mondo. Videble mi ne estis la nura biciklo-frenezulo.

Iam ankaŭ venis la momento por forlasi Eŝfahanon kaj daŭrigi mian vojon orienten tra la dezertoj de Irano kaj Pakistano. Kvankam estis la sankta monato de Ramadan, dum kiu oni ne rajtas manĝi aŭ trinki dumtage, ofte aŭtomobilistoj, kamionistoj aŭ vilaĝanoj regalis min per trinkaĵo aŭ mangaĵo. El la rekonstruata urbo Bam, kiu estis tute detruita de tertremo en 2003 mi devis trabcikli la dezerton Lut. Mirigite mi rigardis ĝian pejzaĝon. Por dekoj da kilometroj, ĝis la horizonto en iu ajn direkto estas nur sablo kaj ŝtonoj. Eĉ ne unu eta seka verdaĵo. Kun mia biciklo en tiu dezerto mi sentis min kvazaŭ kun eta boato meze de oceano. Estis oceano da sablo. La malmultaj homoj kiuj preterpasis min per aŭto ridetis kaj salutis min. Malgraŭ la kontraŭvivaj kondiĉoj de tiuj dezertaj pejzaĝoj, ili tre plaĉis al mi, ĉar estis lokoj de silento, soleco kaj malpleneco. Estis nur mi, la senfina vojo kaj la biciklo. Ĉio estas morta ĉirkaŭ mi, sed mi vivas!

La lastajn 80 kilometrojn ĝis la landlimo al Pakistano, la irana polico ne volis lasi min bicikli. Estus tro danĝera pro teroristoj, ili diris, kaj proponis transporti min per aŭto al la landlimo. Ne, mi diris, mi volas bicikli. Tamen ili insistis kaj post preskaŭ unu horo da diskutado forlasinte Zahedanon, mi povis interkonsenti, ke ili transportos min nor 8 kilometrojn kaj finfine mi akceptis. Sed dum la lastaj 72 kilometroj policaŭto akompanis min. En la okcidenta Pakistano mi povis denove bicikli libere tra la dezerto de Baluĝistano. Sed tagon antaŭ la urbo Quetta, kiam

mi eniris la urbeton Nuŝki, policaŭto atendis min, kaj la policistoj ordonis al mi sekvi ilin al la policstacio. La hotelo ne estas sekura loko, ili diris. Kaj mi finfine pasigis la nokton en iu ĉambro de malliberejo plena je afganaj rifuĝintoj.

En Quetta atendis min bona surprizo. Post kiam mi sendis retpoŝton pri mia alveno en Quetta, amikoj kiujn mi renkontis en Irano venis al mia hotelo por bonvenigi min. Ili estis travojaĝintaj la dezertojn per buso kaj trajno.

El Quetta (je 1700-metra alteco) mi descendis en la valon de la rivero Induso. Ekde tie la polico insistis akompani min, sed almenaŭ ili ĉiam akceptis ke mi biciklu. Policistoj foje eĉ restadis ĉe la hoteloj kie mi tranoktis kaj matene denove mi estis akompanita. Tio multe ĝenis min, ĉar kiam polico akompanis min, mi ne povis renkonti la lokajn homojn same facile. Post naŭ tagoj da policaj eskortoj iumatemne mi sukcesis fuĝi la policon kaj finfine povis denove bicikli libere. Komence de decembro 2006 mi atingis la urbon Lahoro, duonvoje al Aŭstralio.

Mia biciklo restis tie dum unu monato, dum kiu mi vojaĝis per trajno kaj buso al la valo Svat, al Peŝavaro kaj al Islamabado por organizi la vizon por Hindujo. En Lahoro mi vizitis du lernejojn por kiuj mi estis kolektinta monon per mia retpaĝo, kaj mi renkontis la lokajn esperantistojn. Fine de la jaro ankaŭ venis viziti min mia koramikino el Svislando.

(daŭrigota en sekva numero)

Antaŭ ekvojaĝo